

LBRIS

We know
books

metamorfice
MĂLINA CLOȘCĂ

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE de Prof. dr. Daniel Kițu	5
Strigătul mut al ceștii de cafea	7
Paradis incolor	8
Cronică pictată în culorile iadului.....	10
Otrava nemuririi	13
Cu <i>lăcrimi</i> în ochi.....	15
Ceasul vieții	17
Cât o fi chiria-n vis?.....	18
Perfectul are defecte	19
Și veșnicia are un final.....	20
Cuvinte foșnind prin lumea blazată.....	22
Pacient în spitalul pentru suflet	23
Pisica	24
Ea, un sentiment complicat	25
Luni, pe la 8 seara	26
Din când în gând... ..	27
Dialogul cu infinitul: Jocul luminii și căderea întunericului... ..	28
Toate schimbările între un răsărit și un apus de soare.....	30
Te-am iubit în felul meu.....	32
Iartă-mă.....	34

Déja-vu pentru trecut, prezent și viitor.....	36
M-ai iubit doar prin ortografie.....	38
Promisiunile s-au stins odată cu tine.....	40
Armă pentru suflet	42
E greu să iubești când ești matematician în geometrie.....	43
Viața cu ochi de matematician	45
Teorema Apropierii.....	47
Cum o fi să iubești geometric?.....	49
Cercul circumscris vieții	51
Masca lui Dali	52
Crăciunul alb.....	53
Când nu înțelegi culorile	55
Lecturi.....	56
Te iubesc în limba română	57
Să facem schimb.....	59
M-au întrebat.....	60
Când viața nu-i doar un vis.....	61
Gene de mătase	62
Metafora logosului	63
Claviatura minciunii.....	64
Imaginație matematică	65

CUVÂNT ÎNAINTE

Mălina este o adolescentă atipică pentru zilele noastre.

De ce?

Pentru că Mălinei îi place POEZIA, pentru că ea preferă să se adâncească în sensuri, în loc să avanseze alături de ceilalți. A ales Logosul poetic în locul cuvintelor banale despre cotidian.

Textele din acest volum de debut sunt semnele unei cuvântări insolite despre sine, care se aștern cu delicatețe întru sufletească durare.

Mălina se mărturisește poetic. Îi place să scrie, așa cum îi place să citească.

Copilul din ea se joacă poetic, lăsând imagini de vorbe menite să ne încânte și să ne bucure.

Fie ca această treaptă să fie începutul unei ascensiuni pe scara reinventării, pe tărâmul imaginarului!

Prof. dr. **Daniel Kițu**

STRIGĂTUL MUT AL CEȘTII DE CAFEA

Ce gust are timpul
când cade-n cafea,
Când cade în ceva ce a îmbibat existența
într-un gust sensibil și amar?

Ce gust are timpul
când se imprimă în abur de cafea,
Când se imprimă într-o povestire cu un gust
dulceag?

Ce gust are timpul
când se frânge într-o îmbrățișare amară,
Când se frânge în senzația duală dintre
confort și intensitate?

Ce gust are timpul
când se topește-n chemarea subtilă la reflecție,
Când se topește-n strigătul mut al ceștii
de cafea?

PARADIS INCOLOR

Oameni.

Creație.

De fapt, oamenii sunt doar creatori:

1. creatori într-o călimară cu cerneală colorată,
Cerneală albăstruie, un albastru roial, un
albastru ce-ți inspiră încredere.

Cerneală galbenă, la fel de galbenă ca
emoticoanele simpliste, emoticoane ce se
mămuțăresc în ecrane impersonale.

Cerneală violet, o formă de tăciune
incandescent, cu-n iz de iasomie.

Și cerneală roz, un roz pal, un miros estompat
al parfumului rătăcit prin spatele colecției mult
prea vaste din dulap.

2. creatori pierduți în labirint,
pierduți în sufletul albastru,
pierduți în emoția galben aprins,
pierduți în durerea violet,
pierduți în iubirea roz, un roz pal.

3. creatori ce se lăfăie în comoditatea
nonșalantă a existenței cu vorbe risipite pe
șoseaua plină de sânge.

O vâltoare de sânge. Un corp.

Artere,
pe de-o parte rupte,
pe de alta smulse.

LIVOR MORTIS

Sau doar încă o metaforă fără culoare.

CRONICĂ PICTATĂ ÎN CULORILE IADULUI

Intru. Observ.

Firimituri de iad.

Casa iadului.

Camera iadului cotidian...

Camera de hotel. De fapt, iadul e doar o cameră albă de hotel.

Un pat.

Două noptiere prăfuite,
una definită de forma unei lămpi
nefuncționale.

alta, de o formă neagră și un roșu aprins.

O telecomandă, ce pornea doar niște voci
fără semnificație pe fundal.

O lumânare roșie, aprinsă, cu ceara curgând
pe propriul corp.

Indiferența. Un fel de moarte interioară
nebăgată în seamă.

O ușă goală,

a unui balcon cel puțin la fel de pustiu,

și-un pachet de gumă pe măsuța de cafea.
O gumă de mestecat pe care o tot mesteci
până orice aromă se pierde, dar totuși
continui, căci scările eterne, până la ceva
ce vrea să fie un coș de gunoi, sunt prea
îndepărtate.

Te întorci.

Te privești în oglindă.

Ochi mari,

prea mari,

și buze subțiri.

O față șifonată, mai șifonată decât cearșaful
alb.

Cearșaful alb,

pur, iubitor.

Un murmur somnoros al iubirii interioare,
pierdute în reflecția lungă, din podea până-n
tavan, a unui obiect poziționat greșit,
Nu doar în camera de hotel, ci în existență.

Simplu, ce-ar fi să nu mai fie?

Să ne descotorosim de el ca și când ar

fi ambalajul unei bomboane, unei ultime

bomboane pe care o mâncăm, chiar dacă

știm bine că doar ne miștim că-i ultima, chiar

dacă știm că-i printre primele.

Iar atunci te-ntrebi „de ce?”.
Ajungi să-ntrebi tablourile,
Ajungi să-ntrebi cana plină cu ceai,
Ajungi să-ntrebi dulapurile pline cu haine.

Și-n final,
Ajungi să-ntrebi, întorcându-te spre ușa
încuiată,
De ce te consideri doar o iluzie a EULUI tău?

